

LA GALERIA Joan
Ferrerós

L'experiència d'un periodista

Llegeixo que Josep M. Fonalleras, per raons que toquen l'esperit, ha visitat dos cops Olot en un mes, i em fa pensar que un servidor acabo d'anar quatre dies seguits a Girona pel mateix; afegeixo que aquestes sortides reiterades de casa també les he fet amb molt de gust i profit perquè es tractava d'assistir a les quatre Lliçons de la Càtedra M. Àngels Anglada de Patrimoni Literari que de dilluns a dijous passat ha explicat Narcís-Jordi Aragó a la UdG. Eren les segones perquè les primeres de fa un any les impartí Dolors Condom, belles i útils iniciatives de la càtedra dirigida per Mariàngela Vilallonga. Aragó, que té 81 anys, de criatura i a casa –el cuc de l'ofici– ja redactà una publicació periòdica amb capçalera, editorial, entrevista, crònica i notícies. I publicitat! En els setanta anys que van d'aquells indicis fins avui, el nostre professor per quatre jornades ha fet tots els papers possibles en aquest escenari que en diem periodisme.

Redactor formal en publicacions catòliques a l'adolescència, al llarg dels anys ha col·laborat i dirigit moltes publicacions gironines i algunes de més enllà; ha impulsat debats, comissariat exposicions, ha estat cap d'institucions de premsa i ha escrit llibres relacionats amb el periodisme. Només dos noms: director un quart de segle de la *Revista de Girona* i col·laborador d'El Punt Avui des de la seva fundació. A la Sala de Graus, Aragó ens ha fet participar de la seva llarga experiència periodística amb quatre serveis: un, la perillosa navegació per la censura i la llei de premsa franquistes que, condensada i vista després de mig segle, feia gràcia tot i que Mercè Huerta, la seva muller, advertí que quan ho visqueren no en feia, de riure; dos, sobre quan el periodisme és literatura, o com mirar d'escriure més que una crònica o una columna; tres, els topants gironins objecte d'atenció literarioperiodística, i quatre, aquesta mateixa atenció projectada a la casa Masó, avui museu. Narcís-Jordi Aragó és ràpid, àgil –només dubta quan pretén llegir i la poca llum no li deixa veure bé el paper–, la seva cultura és vasta, sap un niu de moltes coses... de les quals n'assenyalarem una.

La manera molt eficaç i entretinguda –com dèiem parlant de la censura– que té de resseguir els episodis històrics o de dibuixar els assumptes actuals: ho ha fa amb una barreja de moderat optimisme i d'educat fatalisme de gran rendiment comunicatiu. Acabat el recorregut per la casa Masó el personal està satisfet i Dolors Reig em diu que podria fer un article sobre aquestes jornades. I tant!

